

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 116.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001329744/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

ham, uden nogen anden Indledning, hvorfor han altid bløttede sit Hoved, naar han kom ind i Skolestuen:

«Man veed ikke, thi man kjender det ikke,» sagde han: «der kan blandt disse mine Elever sidde de, som om føje Tid kan være Borgmestere, Doktores, Kanslere og Øvrighedspersoner. Derfor skal man ære dem, mens de endnu intet er.»

Det lød jo mærkværdigt — — hvad skulde man kalde det? tænkte Martin. Men Mandens Udseende lignede for Resten ikke hans Ord, syntes han. — Svært var det, hvor han kunde lære En Latin! — det var Martin straks klar over, da den første Time var til Ende. Og Manden var jo for Resten ogsaa rar nok.

Den, hvem Martin syntes bedst om paa Skolen, det var dog denne Wigand, som han først havde seet. Og det, som han lærte Martin, var noget, som denne ikke blot tænkte over i Timerne, og mens han lærte sine Pensar, — nej, det blev saamænd efterhaanden det, hvormed han søgte at udfylde den mørke Tomhed, der saa ofte kom over ham, fordi han maatte lade det allervigtigste staa hen, dissehør Evigheds-Sager, og ikke kunde faa Glæde i sin Samvittighed. — Det, der gjorde Læsningen med Wigand saa skjøn for ham, var dette, at han ved den stadig kom til at tænke paa sin lykkelige Barndoms-Tid — akkurat ligesom den Aften, da han kom her til Byen: — Wigand kunde ogsaa ligefrem den Sang om Vøgterpigen: «Helst vil jeg græsse min Hjerd langs det Gjærde,» — og holdt saa meget af den Slags Sange. Og naar han havde lært Martin nogle rigtig smukke, latinske Vers, saa sagde han tit: «Vi Tyske behøver ikke at staa til Skamme,» — og saa kom han med nogle Sange, der sommetider lignede den om Vøgterpigen, men sommetider ogsaa var meget forskellige derfra og meget gamle. Men de var da tyske.

Der var noget, der var saa nyt for Martin i mange af disse Sange — baade de latinske og tyske — at de saa ofte tog *noget* alvorligt, noget, som han altid før havde anseet for saadan barnagtige Ting, som man kun kunde bruge i en Leg eller høre om i et Eventyr. Han var vant til fra lille af, at naar det ikke var Leg og Eventyr, saa skulde det jo være Arbejde eller ogsaa dette med Evigheden og med Samvittigheden. Men her i disse Sange kom stadigvæk saa meget, der hverken var det ene eller det andet.